

Μια ιστορία του Τζιμ Χίγκινς για τον τροτσκισμό-κεφάλαιο 6

Μτφρ Α.Λ.

Κεφάλαιο 6: Η περίοδος εισοδισμού στη Νεολαία του Εργατικού Κόμματος

Το να είμαστε ζωντανοί εκείνη την αυγή αποτελούσε από μόνο του μεγάλη χαρά, αλλά αν ήμασταν και νέοι ήταν ο παράδεισος...

Ουίλιαμ Ουέρντσουερθ για τη Γαλλική Επανάσταση

Ενώ η πρώτη δεκαετία του SRG χαρακτηρίστηκε από ελάχιστη έως καθόλου αύξηση των μελών, χαρακτηρίστηκε παρ' όλα αυτά από ξεκαθάρισμα της πολιτικής του φυσιογνωμίας. Δεν χαρακτηριζόταν καθόλου από τις μεσσιανικές φιλοδοξίες του ορθόδοξου Τροτσκισμού. Δόθηκε έμφαση στην αυτενέργεια και την πρωτοβουλία της εργατικής τάξης ως προϋπόθεση για την πρόοδο της σοσιαλιστικής υπόθεσης, αντί να θεωρείται η επαναστατική ομάδα ως το κέντρο του σύμπαντος και να ξαναγράφει την ιστορία του κόσμου όποτε χρειάζεται για να τεκμηριώσει αυτή την αστρονομική υπόθεση.

Σε κάθε στάδιο της θεωρητικής διαδρομής της Ομάδας οι ιδέες εξελίσσονταν για να εξηγήσουν τη νέα πραγματικότητα. Ο κρατικός καπιταλισμός ήταν μια απάντηση στην ολοένα και πιο αβάσιμη ιδέα ενός "εργατικού κράτους", η διαρκής οικονομία των όπλων ήταν μια προσπάθεια να εξηγηθεί η μεταπολεμική άνθιση διαρκείας, η μεταλλασσόμενη φύση του ρεφορμισμού επιστούσε την προσοχή στο γεγονός ότι οι περισσότερες βελτιώσεις στις συνθήκες διαβίωσης της εργατικής τάξης δεν προέρχονταν από τη σοσιαλδημοκρατία ή το συνδικαλιστικό μοντέλο αλλά από την

πίεση των εργατών από τα κάτω. Ενώ αυτές οι θεωρίες δεν ήταν απαραίτητα αλληλένδετες (με την έννοια ότι, για παράδειγμα, μπορούσαμε να αποδεχόμαστε τη μια από αυτές, χωρίς να χρειάζεται να ασπαστούμε τις άλλες δυο), στη ζωή του SRG σημείωσαν σαφή φυσιολογική εξέλιξη. Το αποτέλεσμα ήταν μια ομάδα που εξακολουθούσε να φέρει μερικά από τα στοιχεία της τροτσκιστικής προέλευσής της, αλλά επίσης έδειχνε μια διάθεση ανανέωσης, ανοιχτό πνεύμα στο να αποδεχθεί την πραγματικότητα του μεταπολεμικού κόσμου και μια ταπεινοσύνη στην αποδοχή της πραγματικότητας ότι οι σ. έπρεπε να δείξουν μεγάλη υπομονή αν ήθελαν να δουν οποιαδήποτε επανάσταση που θα στήριζε τις πιθανότητες νίκης της στην καθοδήγηση του SRG.

Οπλισμένος ο SRG με τη θεωρία του, έμοιαζε μάλλον με τον νέο άνδρα που είχε βάλει τα καλύτερά του ρούχα αλλά δεν είχε πουθενά να πάει. Τότε το Εργατικό Κόμμα ένωσε υποχρεωμένο να αναδιοργανώσει τη νεολαία του. Με τα χρόνια το Εργατικό Κόμμα απέκτησε μια εξαιρετικά ταραχώδη σχέση με τη νεολαία. Η πρώτη Λίγκα Νεολαίας (LOY) ιδρύθηκε το 1923. Το Εργατικό Κόμμα, από την αρχή, ήταν καχύποπτο απέναντι στους νέους και την τάση τους να υιοθετούν ριζοσπαστικές πολιτικές. Έτσι δεν επιτράπηκε στη LOY να διαθέτει πανεθνική οργάνωση και ηγεσία. Μετά από μερικά θυελλώδη χρόνια ύπαρξης, ακολούθησαν οι πραγματικές μάχες στη δεκαετία του 1930. Το Κομμουνιστικό Κόμμα είδε τη Λίγκα ως λαμπρό πεδίο για την πολιτική του ενιαίου μετώπου.

Ο κύριος πράκτοράς τους μέσα στη LOY ήταν ο Τεντ Ουίλις. (Στη συνέχεια, ο Ουίλις έγινε ο σεναριογράφος της τηλεοπτικής σειράς Dixon of Dock Green, και γι αυτή του συνεισφορά στην «τέχνη» επιβραβεύτηκε στο τέλος της ζωής του ως εξέχον μέλος των Εργατικών.) Μετά από μερικές εσωκομματικές μάχες, ο Τεντ άλλαξε στρατόπεδο στρατολογώντας ένα μεγάλο τμήμα της Λίγκας στην Κομμουνιστική Λίγκα Νεολαίας και, το 1938, η LOY διαλύθηκε. Το τροτσκιστικό κίνημα παρεμπιπτόντως είχε ανθρώπους που δουλεύανε πολιτικά μέσα στη Λίγκα: τον Τζοκ Χάστον, τον Τεντ Γκραντ, τον Τζέρι Χίλι με τους συντρόφους τους γύρω από την εφημερίδα «Νεολαία για τον Σοσιαλισμό», αλλά

οι δυνάμεις τους ήταν μικρές και η επιρροή τους ήταν αμελητέα.

Αμέσως μετά τον πόλεμο, ένα κίνημα νεολαίας άρχισε να αναπτύσσεται αυθόρμητα, χωρίς την εμπλοκή της ηγεσίας των Εργατικών. Αυτή η ανανεωμένη Εργατική Λίγκα Νεολαίας (LLOY) υπέστη (από την κομματική ηγεσία των Εργατικών) τους ίδιους περιορισμούς με την παλιά – όχι πανεθνική οργάνωση, όχι κεντρική εκπροσώπηση στη συνδιάσκεψη, όχι εκλεγμένη ηγεσία και κανένα δικαίωμα ή δυνατότητα παρέμβασης στο κύριο σώμα του Εργατικού Κόμματος. Η ιστορία της ήταν μια βουβή επανάληψη του προπολεμικού μοντέλου. Οι αριστερές τοπικές οργανώσεις της διαλύονταν και κάθε σπίθα πρωτοβουλίας καταπινιγόταν μονίμως. Το τροτσκιστικό κίνημα, ελαφρώς αλλά όχι πολύ μεγαλύτερο, πλέον προσανατολισμένο στον εισοδισμό στο Εργατικό Κόμμα, δούλευε πολιτικά μέσα στη Λίγκα και έκανε κάποιες στρατολογίες, αλλά η έλλειψη δυνάμεων κι εθνικής δικτύωσης, σε συνδυασμό με το δρακόντειο καθεστώς που επέβαλε το Εργατικό Κόμμα, εξασφάλιζε ότι ούτε το τροτσκιστικό κίνημα γενικά ούτε οι εισοδιστές συγκεκριμένα πρόκοβαν.

Το 1955, η LLOY ήταν τόσο εξαντλημένη από την καταπίεση και της μείωση του αριθμού μελών που το Εργατικό Κόμμα την κατάργησε πριν διαλυθεί από μόνη της. Σε μια προσπάθεια να αποκτήσει ένα πιο πειθήνιο κίνημα νεολαίας, το Εργατικό Κόμμα ίδρυσε τα Τμήματα Νεολαίας. Αυτά ήταν οργανικά τμήματα των τοπικών οργανώσεων χωρίς καμία ανεξαρτησία και με ανώτατο όριο ηλικίας ένταξης τα 21. Στην περιφερειακή οργάνωση Εργατικών του Ίστ Ίσλινγκτον, για παράδειγμα, δεν ήταν δυνατό να ενταχθεί κανείς στο Τμήμα Νεολαίας αν δεν ήταν ταυτόχρονα και μέλος της περιφερειακής κομματικής οργάνωσης. Αυτό αποτελούσε ακόμη πιο κατασταλτικό όρο από ό,τι ίσως ακούγεται, καθώς υπήρχαν μόνο μερικές δεκάδες ενηλίκων μελών στην περιφερειακή του Ίστ Ίσλινγκτον, πολλοί από τους οποίους απείχαν πολλά χρόνια από την νεανική τους ηλικία.

Για το Εργατικό Κόμμα, το να υπάρχει ένα παράρτημα νεολαίας, απαλλαγμένο από την αγχωτική τάση του να πιέζει από τα αριστερά και να μη σέβεται τους μεγαλύτερους, είχε ορισμένα

πλεονεκτήματα. Εκτός φυσικά από το γεγονός ότι υποσχόταν μια κάποια ανανέωση των μελών του κόμματος, περιελάμβανε όσους ήταν, τουλάχιστον θεωρητικά, πιο ικανοί να σηκώσουν τα βαριά καθήκοντα της εκλογικής πολιτικής. Οι Τόρις βρίσκονταν στην εξουσία επί σχεδόν δέκα χρόνια (στην πραγματικότητα, άντεξαν άλλα τέσσερα) και μόλις το 1959 επανεξελέγησαν για άλλη μια φορά. Το “νέο αίμα” αποτελούσε σαφώς το ζητούμενο της περιόδου. Η επιτυχία του CND ως οργάνωση ήταν μια σοβαρή δυνατότητα (για ανανέωση), μόνο εφόσον η νεολαία πειθόταν να συμπεριφερθεί κατάλληλα.

Το ότι η συγκυρία που ξεκίνησε η καμπάνια του CND (κινήματος ενάντια στην πυρηνική βόμβα, στΜ) , το 1960, ήταν κατάλληλη, αποδεικνύεται από το γεγονός ότι μόλις μετά από λίγους μήνες οι Νέοι Σοσιαλιστές είχαν πάνω από 700 τοπικές οργανώσεις. Το καταστατικό των Νέων Σοσιαλιστών ήταν συγκριτικά φιλελεύθερο και η διασφάλιση «κατάλληλης συμπεριφοράς» ανατέθηκε στον Μπέσι Μπράντοκ, έναν σπουδαίο και εξαιρετικά δεξιό πρώην κομμουνιστή που ήταν στην Εθνική Εκτελεστική Επιτροπή του Εργατικού Κόμματος ΕΕΕ), και στον Τζορτζ Μπρίνχαμ, έναν συνδικαλιστή αξιωματούχο επίσης μέλος της ΕΕΕ του Εργατικού Κόμματος, για να εποπτεύουν τις δραστηριότητες του νέου κινήματος. Όσο άτεγκτοι τοποτηρητές της πειθαρχίας κι αν ήταν οι Μπρίνχαμ και Μπράντον, δεν είχαν καμία πιθανότητα να ελέγξουν ένα κίνημα νεολαίας που ήταν, σε μεγάλο βαθμό, απάντηση στη μονόπλευρη επίσημη πολιτική των Εργατικών, που στήριζαν σταθερά και ενθουσιωδώς την πυρηνική βόμβα. Εάν οι ηγέτες του Εργατικού Κόμματος είχαν όντως την πρόθεση να μετατραπούν οι Νέοι Σοσιαλιστές σε ιδεολογική αρένα και σε πεδίο στρατολόγησης για την επαναστατική αριστερά, δεν θα μπορούσαν να κάνουν καλύτερη δουλειά στον σχεδιασμό. Σχεδόν με κραυγές χαράς, οι επαναστατικές ομάδες άρπαξαν έξυπνα την ευκαιρία για να δρέψουν τα δωράκια που τόσο γενναιόδωρα τους παρείχε το Εργατικό Κόμμα.

Το πρώτο εργαλείο για τη διάδοση των ιδεών του SRG στους Νέους Σοσιαλιστές ήταν η εφημερίδα Rebel (Επαναστάτης), μια

εφημερίδα τεσσάρων σελίδων Α5. Εκδιδόταν στη γιάφκα του Κλιφ, σε μέγεθος τσέπης, από τον Τζον Φίλιπς, τον Μάικλ Χέιμ, τον Κρις Χάρμαν και τον Τζον Πάλμερ, μεταξύ άλλων. Για να πούμε την αλήθεια, ήταν ένα αρκετά άσχημο μικρό έντυπο, αλλά διέθετε κάποια γοητεία. Το 1961, οι οπαδοί της Rebel και αυτοί της Rally (Διαδήλωση), της εφημερίδας νεολαίας του RSL (του Τεντ Γκραντ, στΜ), συγχωνεύθηκαν για να δημιουργήσουν την εφημερίδα «Νέα Φρουρά». Ήταν, από πολλές απόψεις, μια δύσκολη συμμαχία και οι μηνιαίες συνεδριάσεις της σύνταξης ήταν αρκετά γεμάτες, ιδιαίτερα από τη στιγμή που η συνιστώσα της Rally, όπως και η SLL του Χίλι, υποστήριζε ότι η Βρετανία πρέπει να αποπλιστεί μονομερώς, ενώ η Ρωσία όχι, επειδή η δική της ήταν “εργατική βόμβα”. Κάποιος υπενθύμισε το παλιό τραγουδάκι του ΚΚ, «Το Τραγούδι των Κόκκινων Αεροπόρων», του οποίου το ρεφρέν περιέχει τα αθάνατα λόγια: “θα ρίχνουμε φυλλάδια στους εργάτες, ενώ βομβαρδίζουμε τα αφεντικά τους”. Εξαιτίας όλων αυτών των διαμαχών στις συνεδριάσεις, οι σελίδες της εφημερίδας ήταν, ως επί το πλείστον, απαλλαγμένες από τη σεχταριστική αντιπαράθεση, με την τέχνη και τη θρησκεία να καταλαμβάνουν τον ίδιο χώρο με την πολιτική.

Οι αρχές της δεκαετίας του '60 ήταν μια εποχή διαδηλώσεων, ιδιαίτερα κατά της ατομικής βόμβας, και υπήρχε πάντα κάποια δράση να οργανωθεί μέσα στους Νέους Σοσιαλιστές, κάτι που εξασφάλιζε ότι δεν αποτελούν απλώς έναν όμιλο συζήτησης με ψηφοθηρικές αρμοδιότητες. Οι Πορείες του Αλντερμάστον το Πάσχα του 1960 και του 1961, στις οποίες συμμετείχαν περισσότεροι από 100.000 άνθρωποι και το κίνημα αυτό στράφηκε για τη στήριξη των ελπίδων και των προσδοκιών του στο Εργατικό Κόμμα, το οποίο βρισκόταν εν αναμονή ανάληψης της κυβέρνησης μετά από πολλά χρόνια κυβέρνησης Τόρις για να υιοθετήσει τον μονομερή πυρηνικό αποπλισμό. Ένα μέτρο της αυξανόμενης ριζοσπαστικοποίησης της εποχής ότι στο συνέδριο Εργατικού Κόμματος το 1961 υιοθετήθηκε ο μονομερής αποπλισμός ως κομματική πολιτική. Την επόμενη χρονιά, βεβαίως, μετά από «πολιτικό μασάζ» και βοήθεια από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, ξαναυιοθετήθηκε η «πολυμερής πολιτική» (στΜ μια

πολιτική του τύπου «αν δεν αποπλιστούν οι άλλοι τότε δεν αποπλίζομαι ούτε εγώ) ,τόσο φανατικά που αν ο Άνιουριν Μπίβαν ζούσε αρκετά για να γίνει Υπουργός Εξωτερικών, θα ερχόταν ζωσμένος με πυρηνικά όπλα στο συνέδριο.

Ένα πρώιμο όφελος από τη δουλειά μέσα στους Νέους Σοσιαλιστές είναι η στρατολόγηση αρκετών νέων Σκωτσέζων από τη Γλασκώβη, κάποιοι από τους οποίους είχαν δραστηριοποιηθεί στην απεργία των μαθητευόμενων εργαζόμενων μηχανικών το 1960. Το 1961, ένα προχωρημένο τμήμα αυτής της φουρνιάς μετακόμισε στο Λονδίνο, συμπεριλαμβανομένου του Μπιλ Τόμπσον, του Ρος Πρίτσαρντ και του Γκας ΜακΝτόναλντ. Ο Φρανκ Κάμπελ και ο Μπιλ Κέιν ήρθαν στο Λονδίνο λίγο αργότερα. Άλλοι, όπως ο Πίτερ Μπέιν και ο Ίαν Μούνεϊ, παρέμειναν στη Γλασκώβη. Ήταν μια ιδιαίτερα ταλαντούχα ομάδα συμπαθητικών, ως άτομα, ανθρώπων, με μια πρώιμη προσκόλληση στο χαλαρό λάιφ-στάιλ του 1960, που σήμερα έχει γίνει αντικείμενο έντονης νοσταλγίας. Πριν φύγουν από τη Γλασκώβη, έπεισαν τον Πωλ Φουτ ότι ο σοσιαλισμός σχετιζόταν περισσότερο με την εργατική τάξη παρά με τα κρασιά και τα τυριά.

Ο Γκας Μακντόναλντ δεν παρέμεινε μέλος για πολύ, αλλά δούλεψε για λίγο ως επαγγελματικό στέλεχος με πλήρη απασχόληση στον SRG, ήταν αρχισυντάκτης στη «Νέα Φρουρά» και ένας χρήσιμος δημοσιογράφος για την οργάνωση. [1] Ο Μπιλ Τόμπσον ήταν ένας επιτυχημένος λαϊκός τραγουδιστής και στιχουργός τραγουδιών. Ένα από τα τραγούδια του Μπιλ, ένας ύμνος για τα θετικά της μπύρας, είχε μια στροφή που έλεγε: «Τι Διαλεκτική, Τι Ξεδιαλεκτική. Επίσης, Τι Οιδίποδας Τι Ξε-οιδίποδας. Φέρε μου παρέα, φέρε μου μια μπύρα.» Ο Μπιλ συνόδευε το τραγούδι του με κιθάρα, αν και αγαπημένο του όργανο του ήταν το τρομπόνι. Δυστυχώς το τρομπόνι δεν είχε μεγάλη πέραση στους λαϊκούς κύκλους, ειδικά από τη στιγμή που ο καλλιτέχνης έπρεπε ταυτόχρονα να τραγουδάει. Το ταλέντο του για το λαϊκό τραγούδι το μοιράστηκε με άλλους και αυτό, μαζί με την αυθεντικά Γλασκωβιανή ευχέρεια να καταναλώνει απεριόριστες μπύρες, βοήθησαν στο να οργανωθούν μερικές αξέχαστες κοινωνικές και

πολιτικές βραδιές, σεμινάρια τα Σαββατοκύριακα και συνδιασκέψεις των Νέων Σοσιαλιστών.

Ο Μπιλ οργάνωσε επίσης το πρώτο τυπογραφείο του SRG, σε έναν μικρό χώρο στην οδό Χόλογουεϊ. Όταν αγοράσαμε το τυπογραφικό μηχάνημα, ένα χτυπημένο βρετανικό μάρκας Salmson Ranger, φαινόταν ευκαιρία με κόστος 300 λίρες. Ωστόσο επρόκειτο για ψευδαίσθηση, όπως αποδείχθηκε ένα χρόνο αργότερα, όταν καταφέραμε να την ξεφορτωθούμε με 3 λίρες. Εμφάνισε μια σειρά εγγενών κατασκευαστικών κουσουριών, καθώς και ορισμένες επίκτητες βλάβες που είχαν αποκτηθεί μετά από πάρα πολλά χρόνια λειτουργίας. Παρά το γεγονός ότι ο Μπιλ δεν είχε εκπαιδευτεί ως τυπογράφος -αν και είχε τη βοήθεια του Ρος Πρίτσαρντ όταν αντιμετώπιζε σοβαρές δυσκολίες- κατόρθωσε να εκδώσει τόσο την εφημερίδα «Βιομηχανικός Εργάτης» όσο και την τρίτη έκδοση του βιβλίου του Κλιφ για τη Ρωσία. Ένας θρίαμβος της δύναμης της θέλησης και της αυταπάρνησης κόντρα στο απύθμενο θράσος και το καθαρό σαμποτάζ ενός ψόφιου μηχανήματος.

Στους Νέους Σοσιαλιστές υπήρχε ένα έτοιμο κοινό με όρεξη για αριστερές πολιτικές συζητήσεις με ανοιχτό τρόπο. Για να ανταποκριθεί στις συγκεκριμένες απαιτήσεις ο Κλιφ εκπόνησε ένα πρόγραμμα σεμιναρίων με μια σειρά δώδεκα βδομαδιατικών διαλέξεων για τη σοσιαλιστική θεωρία. Η εναρκτήρια διάλεξη αφορούσε τον διαλεκτικό υλισμό και όλο το μάθημα καταπιάστηκε με όλα τα κύρια χαρακτηριστικά της μαρξιστικής μελέτης, συμπεριλαμβανομένης της οικονομίας, του κράτους και της επανάστασης, της διαρκούς επανάστασης και της διαρκούς οικονομίας των όπλων. Οι σημειώσεις στη διάλεξη σχετικά με τη διαρκή οικονομία των όπλων είχαν και την αστεία πλευρά τους, καθώς περιελάμβαναν μια αναφορά στο “δίλημμα της Όλιβ Όιλ (Olive Oil)”. Εκ πρώτης όψεως, αυτό θα μπορούσε να παρερμηνευτεί ως ένα μυστηριώδες οικονομικό φαινόμενο, που σχετίζεται ίσως με την ιταλική βιομηχανία φυτικών ελαίων, και διατυπωμένο από κάποιον που δεν μπορούσε να γράψει τη λέξη «έλαιο» (oil) με σωστή ορθογραφία. Ούτε καν όμως- ο Κλιφ

αναφερόταν στο κορίτσι του Ποπάι, που όπως οι καπιταλιστές, μπροστά στην αντίφαση να αφιερώνει όλο και περισσότερους πόρους στις στρατιωτικές δαπάνες σε βάρος των επενδύσεων για να ανταποκριθεί στον διεθνή οικονομικό ανταγωνισμό, συχνά βρισκόταν να σέρνεται και προς τις δύο κατευθύνσεις. Όπως πολλοί επαγγελματίες επαναστάτες που δούλευαν με πλήρες ωράριο, ο Κλιφ ήταν πλήρως εθισμένος στην τηλεοπτική παρακολούθηση παιδικών το απόγευμα και τα κινούμενα σχέδια του Ποπάι ήταν από τα αγαπημένα του. Η λανθασμένη εικασία του ότι άνθρωποι πάνω από 10 χρονών, που παρεμπιπτόντως εργάζονταν για να ζήσουν, θα αντιλαμβάνονταν αυτές τις δυσνόητες πολιτιστικές αναφορές, ήταν ένα από τα πιο γοητευτικά κουσούρια του.

Ίσως έχει ένα ενδιαφέρον να σημειώσουμε ότι η δωδέκατη και η τελευταία διάλεξη της σειράς "Τα Καθήκοντα Μαρξιστών στο Εργατικό Κίνημα" περιέχει μεταξύ άλλων τα λόγια: «Οι μαρξιστές δεν πρέπει να δημιουργήσουν το δικό τους κόμμα. Πρέπει να θυμούνται ότι η εργατική τάξη θεωρεί το Εργατικό Κόμμα ως την πολιτική οργάνωση της τάξης (και χωρίς αμφιβολία όταν ξεδιπλωθεί ένα νέο κύμα πολιτικής δραστηριότητας μέσα στην της εργατική τάξη, εκατομμύρια νέοι ψηφοφόροι θα στραφούν στους Εργατικούς και εκατοντάδες χιλιάδες θα ενταχθούν ενεργά στο κόμμα τους) ... Οι μαρξιστές θα πρέπει να προσπαθήσουν να ενωθούν με την Κεντρίστικη Αριστερά στη δράση για να υπερασπιστούν τις παραδοσιακές εργατικές αξίες του Κόμματος...» Ο εισοδισμός ήταν γερά εδραιωμένος ακόμα εκείνη την περίοδο, αλλά όχι για πολύ καιρό.

Η επιτυχία της δουλειάς στους Νέους Σοσιαλιστές ήταν σαφώς μετρήσιμη και, το 1962, ο SRG είχε περίπου 200 μέλη. Πολλά από αυτά τα μέλη είχαν εκπαιδευτεί, ίσως μάλιστα, κάποιοι λένε, παραεκπαιδευτεί, στις φραξιονιστικές μάχες μέσα στους Νέους Σοσιαλιστές. Όπως ήταν αναμενόμενο, η κύρια αντιπολίτευση (απέναντι στον SRG) δεν ήταν η δεξιά πτέρυγα, η οποία ήταν μια μικρή μειοψηφία, ούτε η Τριμπιουνική αριστερά που δεν ήταν πολύ μεγαλύτερη, αλλά οι οπαδοί του Χίλι. Το μεγαλύτερο

ταλέντο του Χίλι, για να μην πούμε το μόνο, ήταν η ικανότητα να παράγει στελέχη-μονομανείς κλώνους του ιδίου καλά εκπαιδευμένους στο ακραίο υβρεολόγιο που χαρακτηριζόταν και από μια υποκείμενη αίσθηση απειλής. Από τις σελίδες της Keep Left (“Μείνετε Αριστερά”), της εφημερίδας νεολαίας της SLL, αλλά και σε αμέτρητες συνεδριάσεις τους σε όλη τη χώρα, οι «κρατικοκαπιτάλες του κ. Κλιφ» (στΜ: state-caps, πιθανολογώ ότι εδώ γίνεται και κακιασμένο λογοπαίγνιο με τη λέξη cops=μπάτσοι, που προφέρεται με παρόμοιο τρόπο. Σαν να λέμε δηλαδή ταυτόχρονα και «οι κρατικόμπατσοι του κ.Κλιφ») κατηγορούνταν για έναν κατάλογο εγκλημάτων όπως για κολεγιάς με τη δεξιά πτέρυγα, αντισοβιετισμό, συνδικαλισμό (στΜ με την έννοια του αναρχίζοντος/αυτονομίζοντος πολιτικού κινήματος που υποτιμά/δεν αναγνωρίζει τον ρόλο του υποκεμενικού παράγοντα-επαναστατικού κόμματος στον δρόμο για την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού) και γενικά για το πόσο άθλιοι θεωρούνται από την SLL. Η Keep Left τυπωνόταν από μερικά χρόνια πριν ως εφημερίδα της νεολαίας του Χίλι. Τον περισσότερο καιρό κυκλοφορούσε ως ένα προϊόν κακοτυπωμένων σελίδων, αλλά πλέον βρισκόταν στα καλύτερα του ως περιοδικό τυπογραφείου.

Η επίσημη εφημερίδα του κινήματος, που χρηματοδοτούταν από τα κεντρικά γραφεία των Εργατικών, ήταν η New Advance (Νέα Πρόοδος). Σε αντίθεση με τις υπεραισιόδοξες προσδοκίες των Νέων Σοσιαλιστών, η εφημερίδα των ΝΣ δεν ελεγχόταν από αυτούς, αυτοί ούτε καν είχαν τη δυνατότητα να ορίσουν τον αρχισυντάκτη της εφημερίδας. Η γραμμή και η κατεύθυνση της New Advance αποφασιζόταν από τους γραφειοκράτες του Εργατικού Κόμματος. Για να διασφαλίσει την αλάνθαστη γραμμή της, η Εθνική Εκτελεστική Επιτροπή των Εργατικών όρισε στον Ρότζερ Προτζ την αρχισυνταξία της νέας εφημερίδας. Η θητεία του Ρότζερ ήταν σύντομη. Στη διάσκεψη των Ν.Σοσιαλιστών το 1961 κυκλοφόρησε ένα φυλλάδιο που εξηγούσε ότι η εφημερίδα είναι αντιδημοκρατική: «Μια εφημερίδα για τους Νέους Σοσιαλιστές, και όχι μια εφημερίδα ΤΩΝ Νέων Σοσιαλιστών». Μάλλον για να δικαιώσει αυτόν του τον ισχυρισμό, το Εργατικό Κόμμα τον

απέλυσε. Ο αντικαταστάτης του ήταν ο 47χρονος Ρετζ Άντερχιλ, ένα πρότυπο γραφειοκράτη που διέθετε όλη τη φαντασία και το ταλέντο ενός αποχωρητηρίου φτιαγμένου από τούβλα. Ο Προτζ, έχοντας έρθει σε ρήξη με τους Εργατικούς, αποφάσισε να ολοκληρώσει τη διαδρομή και έγινε ο αρχισυντάκτης της Keep Left (του Χίλι).

Ενώ οι υποστηρικτές της «Νέας Φρουράς» (εφημερίδα νεολαίας των Κλιφικών) είχαν περισσότερες πιθανότητες να διασκεδάζουν στις παμπ και τα κλαμπ με τη λαϊκή μουσική, η Keep Left επικέντρωνε περισσότερο στα εναλλακτικάδικα και τα ροκάδικα. Η εναλλακτικότητα συνεπαγόταν μια αρκετά εξευγενισμένη εμφάνιση, με καλογουαλισμένες κλειδαριές, κομψή ενδυμασία και πολύ χρόνο σπαταλούμενο στο πείραγμα των μοτοσικλετών τους Βέσπα και Λαμπρέτα. Οι εναλλακτικοί έπιναν ξανθιά μπύρα. Οι Ροκάδες, από την άλλη πλευρά, προτιμούσαν τις μεγάλες γρασαρισμένες κλειδαριές και τα χαρακτηριστικά καταφθαρμένα πέτσινα ρούχα του μοτοσικλετιστή, που έδιναν την εικόνα εμφάνισης κάποιου που έχει μαριναριστεί μέσα σε καμένο λάδι. Οι ροκάδες έπιναν πικρές μπύρες. Την περίοδο των εθνικών αργιών, οι δύο ομάδες συναντιόντουσαν σε ένα επιλεγμένο παραθαλάσσιο θέρετρο, για να κυνηγήσουν και να δείρουν οι μεν τους δε. Ο εθνικός τύπος λάτρευε όλο αυτό το, στην πραγματικότητα μάλλον χαμηλού επιπέδου, θεατρικό χάος. Η Keep Left, βέβαια, υποστήριζε και προσέλκυε τους ροκάδες. Πιθανότατα πίστευε ότι οι ροκάδες είναι πιο αυθεντικοί εργάτες, ειδικά αν η εικόνα κάποιου για τους εργάτες είναι αυτή των βρώμικων και αρκετά ηλίθιων ανθρώπων. Για όσο κράτησε αυτή (η εφημερίδα), κάποιες συνεδριάσεις των Ν.Σοσιαλιστών είχαν κάτι από την ιδιαίτερη συγκίνηση που γεννούσε το ξύλο (μεταξύ ροκάδων και εναλλακτικών) των εθνικών αργιών.

Την Πρωτομαγιά του 1962, στην κεντρική συγκέντρωση των συνδικάτων και του Εργατικού Κόμματος, που διοργανώθηκε από το Συνδικαλιστικό Συμβούλιο του Λονδίνου, επρόκειτο να κάνει την εισήγηση ο Τζορτζ Μπράουν. Η SLL διαφώνησε αποφασίζοντας να τους τρίψει στα μούτρα την οργάνωση δικής του πορείας, όπου

οι οπαδοί της Keep Left παρατάχθηκαν σε 4 σειρές και διαδήλωσαν. Ωστόσο εκείνη τη μέρα η συγκέντρωση των συνδικάτων δεν ήταν καθόλου μαζική, αλλά εντός της υπήρχε μια ισχυρή ομάδα της «Νέας Φρουράς». Ο Τζορτζ Μπράουν, σήμερα ξεχασμένη φιγούρα, αλλά τότε ηγετική και ταλαντούχα φυσιογνωμία της δεξιάς πτέρυγας των Εργατικών, ο οποίος έχασε ίσως την ψυχραιμία του, κάτι που επιδεινώθηκε περαιτέρω από την αδυναμία του για άφθονο αλκοόλ, απευθύνθηκε στο πλήθος μέσω του ηχητικού συστήματος βγάζοντας έναν πολύ δεξιό λόγο. Η απάντηση ήταν άμεση και θορυβώδης, και αμέσως μπροστά από την εξέδρα που μιλούσε ο Τζορτζ ξέσπασε σύρραξη. «Δεν θα με κάνετε να σιωπήσω», είπε ο Μπράουν, «Εγώ έχω το μικρόφωνο». Τη στιγμή εκείνη του άρπαξαν με τη βία το μικρόφωνο και το έσπασαν. (Η φωτογραφία του περιοδικού Σοσιαλιστική Ανασκόπηση No.10, Φθινόπωρο του 1962, έχει φωτογραφία από τη στιγμή που σπάει το μικρόφωνο. Αναγνωρίζω ένα μέλος της RSL και περίπου έξι μέλη του SRG σε κοντινή απόσταση από το συμβάν και τουλάχιστον έναν, τον Πατ Σάδερλαντ, να κακομεταχειρίζεται το μικρόφωνο.) Ο Τζορτζ εξαγριωμένος μεν, υποχωρώντας σπασμωδικά δε, υποχρεώθηκε να σιωπήσει. Είχε πολλή πλάκα να το παρακολουθεί κανείς. Στη Γλασκώβη, την ίδια ώρα που ο Μπράουν υποχρεωνόταν να σιωπήσει, ο Χιου Γκάρντσκελ (με τον λόγο του) προκαλούσε μαζική αποχώρηση στο ακροατήριο από τη συγκέντρωση της Πρωτομαγιάς. Στάθηκε περισσότερο τυχερός από τον Μπράουν όσον αφορά το μικρόφωνό του, και κατάφερε να βρίσει το τμήμα του αποχωρούντος ακροατηρίου αποκαλώντας τους «βλάκες».

Ο Τζορτζ Μπράουν γνώριζε ότι οι αυτουργοί αυτών των εκτρόπων ήταν αριστεριστές κάποιου είδους και πιθανότατα τροτσκιστές και σε κάθε περίπτωση ήταν νέοι, κάτι που ήταν έγκλημα από μόνο του. Διατηρώντας την οργή του ζεστή κατά τη διάρκεια της νύχτας, μπόυκαρε στα κεντρικά γραφεία των Εργατικών την επόμενη μέρα και έθεσε σε κίνηση τις απαραίτητες διαδικασίες για να απαλλαγεί πλήρως από αυτή την αίρεση. Το Τμήμα Ν.Σοσιαλιστών της Γλασκώβης διαλύθηκε και διετάχθη η διενέργεια έρευνας για τη «Νέα Φρουρά». Τον Ιούνιο του 1962, η «Νέα Πρόοδος» ξεκινούσε την ενημέρωση με τη διόλου

αιφνιδιαστική είδηση ότι η Keep Left συσχετιζόταν με την SLL, της οποίας η συμμετοχή είχε απαγορευτεί στο Εργατικό Κόμμα από το 1959. Σε λίγες μόνο ώρες η Keep Left προστέθηκε στη λίστα των απαγορευμένων, οι τρεις υποστηρικτές της εφημερίδας στην Εθνική Επιτροπή των Νέων Σοσιαλιστών διαγράφηκαν, κι ο Ρότζερ Προτζ διαγράφηκε από την περιφερειακή κομματική οργάνωση του Εργατικού Κόμματος. Η δύσμοιρη νεολαία του Χίλι, που τη στιγμή που διαπραττόταν το αρχικό έγκλημα, εκείνη αθώα όντας ασχολιόταν με δραστηριότητα σεχταριστικής απομόνωσης σε διαφορετικό μέρος, πλήρωσε τη νύφη για τα παραπτώματα των άλλων. Όπως είπε κι ο Όσκαρ Ουάιλντ για τον θάνατο της μικρής Νελ, «θα έπρεπε κάποιος να έχει πέτρινη καρδιά για να μη γελάσει».

Η απαγόρευση δεν κατάφερε βασικά να περιορίσει καθόλου τους υποστηρικτές της Keep Left, ούτε και η υπόσχεση που απέσπασε η Εθνική Εκτελεστική Επιτροπή από τη «Νέα Φρουρά», ότι δεν θα λειτουργεί διασπαστικά, εμπόδισε της ομάδες υποστήριξης της Νέας Φρουράς να συνεχίσουν να κάνουν τα ίδια με πριν. Ωστόσο η χαρά για όλο αυτό μετριάστηκε εν μέρει και μετά το συνέδριο του 1963, ο αρχισυντάκτης της «Νέας Φρουράς», Κρις Ντέιβισον, ανέφερε: «Έλειψε ο τεράστιος ενθουσιασμός και η έξαψη του πρώτου συνεδρίου. Τη θέση τους πήραν ένας αέρας καχυποψίας, έντασης, ακόμη και προκαταλήψεων ». Οι εκλογές για την Εθνική Επιτροπή των Ν.Σοσιαλιστών οδήγησαν σε μια σαφή πλειοψηφία για τους υποστηρικτές της απαγορευμένης Keep Left και άφησαν τη «Νέα Φρουρά» χωρίς εκλεγμένους αντιπροσώπους. Αυτό ήταν το αποτέλεσμα εκλογικής συμφωνίας μεταξύ της Keep Left και της δεξιάς πτέρυγας, η οποία δεδομένων των προηγούμενων κατηγοριών της (απέναντι στην Keep Left), φάνηκε αρκετά γενναϊόδωρη. Τον Σεπτέμβριο του 1963, οι υποστηρικτές της RSL εντός της ομάδας της «Νέας Φρουράς» διασπάστηκαν για να εκδώσουν τη δική τους εφημερίδα, τον Μαχητή (Militant).

Απέχοντας πολύ οι απαγορεύσεις από το να μετριάσουν τις φραξιονιστικές διαμάχες, τις έκαναν χειρότερες και η ατμόσφαιρα μέσα στις τοπικές οργανώσεις των Ν.Σοσιαλιστών

έγινε σχεδόν ανυπόφορη για όσους είχαν έστω μια ήπια διάθεση για σεχταριστική δραστηριότητα και για όσους τη σιχαίνονταν. Στη συνδιάσκεψη των Νέων Σοσιαλιστών το 1964, που πραγματοποιήθηκε στο Μπράιτον, ο Ρότζερ Προτζ εισηγούταν σε μια ξεχωριστή συνεδρίαση της Keep Left, ο οποίος, σε μια ομιλία χαμηλών τόνων, κάλεσε για αριστερή ενότητα. [2] Ο άλλος εισηγητής ήταν ο Τζον Ρόμπερτσον, μέλος της Πανεθνικής Επιτροπής των Νέων Σοσιαλιστών από τη Σκωτία. Αυτός δεν είχε καμία σχέση με φλούφλικά καλέσματα για αριστερή ενότητα. “Η Νέα Φρουρά”, δήλωσε ο Ρόμπερτσον, “είναι ένα αμάλγαμα πολιτικών τάσεων ... που δημιουργήθηκε για να εξαπολύσει ένα κυνήγι μαγισσών και να τσακίσει την Keep Left... Εάν δεν είστε 100 τοις εκατό μαζί μας, είστε 100 τοις εκατό εναντίον μας. Φύγετε από μπροστά μας ή θα περάσουμε από πάνω σας.” Επρόκειτο για ένα σχεδόν τέλειο δείγμα της παράδοσης του Χίλι, που συνδύαζε ψέματα, συκοφαντίες, μεγαλοπιάσιμο, υποκρισία, σεχταρισμό και απειλή σωματικής βίας. Ο Ρόμπερτσον κάλλιστα μπορεί να κέρδισε κάποια έξτρα μπισκοτάκια με την παράστασή του. Λίγο αργότερα διαγράφηκε από τους Νέους Σοσιαλιστές επειδή πουλούσε την Keep Left. Για λίγο καιρό μετά τη συνδιάσκεψη ο Ρότζερ Προτζ βοήθωσε στη σύνταξη του Μαχητή-Militant. Αυτή την εμπειρία τη βρήκε κάπως απελπιστική και τελικά αποδέχθηκε το αίτημα του Γκας Μακντόναλντ να βοηθήσει στη σύνταξη της «Νέας Φρουράς». Για τα επόμενα δέκα χρόνια ο Ρότζερ ήταν ο αρχισυντάκτης των εντύπων των Διεθνών Σοσιαλιστών και αργότερα ανέλαβε την εφημερίδα «Σοσιαλιστής Εργάτης» για να τη φτάσει στην υψηλότερα σημεία κυκλοφορίας της.

Οι Νέοι Σοσιαλιστές ήταν πλέον στα τελευταία τους: μια καμπάνια «Να σώσουμε τους Νέους Σοσιαλιστές» που στήριξαν οι εφημερίδες Tribune, Militant και «Νέα Φρουρά» ήταν πραγματικά ο τελευταίος σπασμός. Τον Ιανουάριο του 1965, οι υποστηρικτές της Keep Left ανακοίνωσαν ότι εκείνοι ήταν οι Νέοι Σοσιαλιστές. Κατά συνέπεια, το κίνημα είχε τώρα δύο παράλληλες οργανώσεις (με το ίδιο όνομα) – μια οργάνωση «Νέοι Σοσιαλιστές» (YS) ελεγχόμενη από την SLL και μια ελεγχόμενη

από το Εργατικό Κόμμα (LPYS). Εκείνη την εποχή υπολογιζόταν ότι η LPYS είχε λιγότερα από 5.000 μέλη και η YS περίπου 1.000. Η όλη εμπειρία είχε κλείσει τον κύκλο της: και οι τρεις επαναστατικές ομάδες είχαν κερδίσει οργανωτικά από τη συμμετοχή στους Νέους Σοσιαλιστές και ο Ρετζ Άντερχιλ αισθανόταν πολύ πιο γερασμένος, χωρίς να έχει γίνει σοφότερος.

Παράλληλα με τη δουλειά του στους Νέους Σοσιαλιστές, ο SRG έκανε την πρώτη σοβαρή προσπάθειά του να εκδώσει ένα θεωρητικό περιοδικό και ο «Διεθνής Σοσιαλισμός» εμφανίστηκε στο προσκήνιο με τον Μάικ Κίντρον ως αρχισυντάκτη. [3] Το νέο περιοδικό σχεδιάστηκε με ένα ανοιχτό πνεύμα, με προθυμία να ανοίξει τον διάλογο με τους αριστερούς ρεφορμιστές και σοσιαλδημοκράτες. Η συντακτική επιτροπή του περιοδικού αντικατόπτριζε αυτή την κατεύθυνση και, στα πρώτα τεύχη, άτομα όπως οι Κεν Κόουτς, Μάικλ Σίγκαλ και Χένρι Κόλινς έπαιξαν τον ρόλο των αριστερών ρεφορμιστών-πράγματι αποτελούσαν τυπικό είδος αριστερών ρεφορμιστών. Ο Πίτερ Κάντογκαν, ο οποίος επίσης συμμετείχε εκείνο τον καιρό στη συντακτική είναι δύσκολο να κατηγοριοποιηθεί, καθώς αντιπροσώπευε μόνο τον εαυτό του και δεν κατείχε κάποιο αναγνωρίσιμο πολιτικό πόστο. Ο Άλασονταϊρ Μάκινταϊρ, αφού απέρριψε τον Χριστιανισμό και έπειτα τον Τζέρι Χίλι, πιθανότατα ως έναν άλλο αποτυχημένο θεό, εντάχθηκε στη συντακτική επιτροπή κι έπειτα έγινε μέλος του SRG. Εδώ είχαμε να κάνουμε με έναν φιλόσοφο, που, αν και δεν είχε αλλάξει ακόμα τον κόσμο, είχε αλλάξει τον εαυτό του –και μάλιστα αρκετές φορές. Κατά τη διάρκεια της σύντομης παραμονής του, συνεισέφερε κάπως, ως ομιλητής και συγγραφέας και, για κάποιο χρονικό διάστημα ως αρχισυντάκτης της Σοσιαλιστικής Κριτικής – στη συνέχεια επέστρεψε στον Χριστιανισμό.

Ο Τζον Φέρχεντ ήταν ένας άλλος περιπατητικός εκκεντρικός που εντάχθηκε στη συντακτική επιτροπή και έγινε μέλος της Ομάδας. Αυτό που ήταν περίεργο με τούτον ήταν ότι είχε διατελέσει επαγγελματίας πλήρους απασχόλησης στην RSL, συμμετέχοντας στην ηγεσία της Τέταρτης Διεθνούς (Ενωμένης Γραμματείας). Ο

Τζον είχε μεγάλο σεβασμό για τον Τρότσκι, μολονότι απέρριπτε το περίτεχνο συγγραφικό του στυλ επειδή αισθανόταν ότι αυτό δυσκόλευε τον αναγνώστη στο να συλλάβει το καθαρό νόημα του μηνύματος. Σε μια περίπτωση έγραψε μια βιβλιοπαρουσίαση για το βιβλίο του Τρότσκι «Πού πηγαίνει η Βρετανία» στο περιοδικό «Διεθνής Σοσιαλισμός» (ISJ) και διατύπωσε τη γνώμη του ότι ήταν τόσο μεγάλες οι προφητικές ικανότητες του Τρότσκι, που ακόμη και σήμερα κάποιες από αυτές έπρεπε να περιμένουμε κι άλλο για να δούμε αν θα επαληθευθούν. Σήμερα είναι αυτό που ονομάζω “αληθινός πιστός”.

Η πολιτική ζωή του Φέρχεντ ήταν εξαιρετικά περίεργη. Ήταν μέλος του RCP πριν δημιουργηθεί η RSL. Αφού έφυγε από τους Διεθνείς Σοσιαλιστές, ενώθηκε με το βρετανικό τμήμα του Λατινοαμερικανικού Γραφείου (BLA) της 4ης. Αυτό ήταν προϊόν του εγκεφάλου του Χουάν Ποσάδα, λατινοαμερικάνου τροτσκιστή, ο οποίος θεωρούσε ότι το πυρηνικό ολοκαύτωμα πρέπει να χαιρετιστεί ως ο απαραίτητος πρόδρομος για τον θρίαμβο του κομμουνισμού. Μπορεί να επρόκειτο για μια πρώιμη και μη αναγνωρισμένη ένδειξη ότι η νόσος των τρελών αγελάδων μεταδόθηκε στον άνθρωπο. Οι αναγνώστες πιθανότατα θα εκπλαγούν όταν μάθουν ότι η βρετανική ομάδα του Ποσάδα είχε πέντε μέλη. Εξέδιδαν μια εφημερίδα που λεγόταν «Κόκκινη Σημαία», η οποία ήταν εθισμένη σε κεντρικούς τίτλους με τεράστια γράμματα, του τύπου: «Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΗ ΝΤΑΟΥΝΙΝΓΚ ΣΤΡΙΤ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΑΖΕΣ». Η εν λόγω απεργία αφορούσε μια χούφτα οικοδόμων που ανακαίνιζαν το κτίριο στην οδό Ντάουνινγκ Στριτ 10 με χαλαρούς ρυθμούς. Εκνευρισμένος με όλον αυτόν τον ενθουσιασμό, ο Φέρχεντ έπειτα έγινε σύμβουλος των Εργατικών στο Πάντινγκτον. Συμμετέχοντας στο συνέδριο του Εργατικού Κόμματος η συνεισφορά του ήταν να επιτεθεί στην Αριστερά και τελικά επιστρέφοντας στο Πάντινγκτον μπήκε στο κόμμα των Τόρις (Δεξιά). Λίγο αργότερα προσχώρησε στη «Λέσχη της Δευτέρας» (στΜ ακροδεξιά ομάδα πίεσης εντός των Τόρις), στην οποία την εκτελεστική επιτροπή μάλιστα συμμετείχε. Το αν σε αυτή την επιτροπή υποστήριζε το σενάριο ενός προληπτικού πυρηνικού χτυπήματος

για να εξασφαλίσει τη νίκη του καπιταλισμού δεν το γνωρίζουμε. Πέθανε πριν από λίγα χρόνια.

Το νέο περιοδικό έκανε καλή εντύπωση και πρόσθεσε ένα βαθμό θεωρητικής αξιοπιστίας στην ομάδα. Πρόσφερε ένα πεδίο στο οποίο μπορούσε να δοθεί η θεωρητική βάση στις άμεσες πολιτικές ανησυχίες και διέθετε έναν αρχισυντάκτη, τον Μάικλ Κίντρον, που εκείνη την εποχή ήταν ο εξέχων θεωρητικός της ομάδας, στο κατάλληλο πόστο για τα ταλέντα του. Οι συντακτικές συνεδριάσεις πραγματοποιούνταν συχνά με αυτοσχέδιες συζητήσεις που ήταν τουλάχιστον τόσο διαφωτιστικές όσο και τα έντυπα προϊόντα τους. Σε κάποιες περιπτώσεις, όταν η συζήτηση για την επιλογή της κατάλληλης φωτογραφίας στο εξώφυλλο γινόταν ατελείωτη, ο Κλιφ πρότεινε να μην υπάρχει εικόνα, αλλά μόνο μια παράθεση των περιεχομένων. Αυτό εξασφάλιζε τον γιγάντιο εκνευρισμό του Ρόμπιν Φίορ, του σχεδιαστή, για τον φιλισταϊσμό του Κλιφ.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1960, αρκετοί από τους ανθρώπους που έπαιξαν έναν ρόλο στη δεκαετία του 1950 είχαν εγκαταλείψει την ομάδα. Οι Σταν Νιούενς και Μπέρναρντ Ντιξ, έχοντας αποκηρυχθεί, παραιτήθηκαν το 1959. Τον επόμενο χρόνο, ο Τζέιμς Ντ. Γιάνγκ, ο Σέιμουρ Πέιπερτ και ο Ντέιβιντ Πράιν έφυγαν. Ωστόσο, οι απώλειες αντισταθμίστηκαν από την εισροή νέων μελών. Ο Πίτερ Σέντγκουικ, ο οποίος ήταν μέλος του ΚΚ μέχρι το 1956, στρατολογήθηκε στα τέλη της δεκαετίας του 1950. Ο Σέντγκουικ ήταν ένας άνθρωπος βαθιά σοσιαλιστικών πεποιθήσεων, με μια πολύ ανεπτυγμένη αίσθηση του χιούμορ, ένα αξιοζήλευτο στυλ γραφής και μια εκκεντρικότητα αντίστοιχη των ταλέντων του. Οι πολιτικές απόψεις του είχαν ελευθεριακό χαρακτήρα, αλλά όχι αναρχικό, όπως κάποιοι πίστευαν. Εκείνη την εποχή, η έλλειψη ορθοδοξίας δεν αποτελούσε εμπόδιο στη στρατολόγηση. Τα πρώην μέλη του ΚΚ Τόνι και Νέσι Γιανγκ στρατολογήθηκαν, έχοντας περάσει πρώτα από τη Λέσχη του Χίλι.

Στη σημερινή εποχή της σκληρής “λενινιστικής” ορθοδοξίας, είναι σκληρό να θυμόμαστε την ατμόσφαιρα που επικρατούσε στα πρώτα βήματα του SRG και του ISG (Όμιλος Διεθνούς

Σοσιαλισμού). Το καθεστώς ήταν χαλαρό και η δράση προέκυπτε από την πειθώ και από ηθικές αξίες και όχι από την απειλή των κυρώσεων. Η ηγετική επιτροπή αποκαλούνταν, τον περισσότερο καιρό, «Εργαζόμενη Επιτροπή», επειδή ασχολιόταν με την αλληλογραφία, τα οικονομικά, τον σχεδιασμό της μελλοντικής δράσης, τα ραπόρτα των τοπικών οργανώσεων και τα σχέδια ανάπτυξης της οργάνωσης – όλη αυτή τη βαρετή δηλαδή οικοκυρική ρουτίνα που χρειαζόταν για να επιβιώσει η ομάδα. Η πολιτική κατεύθυνση προέκυπτε και χαραζόταν από τις συνεδριάσεις των συντακτικών επιτροπών και τις ολομέλειες των τοπικών. Ήταν τότε επίσης που οι αλλαγές στη γραμμή έμελλε να προέρχονται πλήρως, όπως όντως γινόταν, από το ... αριστερό αντί του Κλιφ. Αυτό βέβαια δεν ήταν τόσο σοβαρό όσο ακούγεται, αφού τότε δεν υπήρχε επιμονή σε μια μονολιθική γραμμή μπροστά στην οποία οι σύντροφοι έπρεπε να γονατίσουν ταπεινά. Αν ο Κλιφ είχε ένα προνόμιο, αυτό ήταν ότι τα άρθρα του περισσότερες από ίσες πιθανότητες να δημοσιευτούν μόλις τα έγραφε. Από την άλλη πλευρά, ωστόσο, και σχεδόν οποιοσδήποτε άλλος είχε αρκετά καλή πιθανότητα να πει το αντίθετο και να το δει επίσης δημοσιευμένο.

Ήταν αυτό που έκανε ελκυστικό τον Όμιλο: ήταν ανοιχτή και ανοιχτόμυαλη, πρακτικά δεν υπήρχε καμία ανάγκη για εσωτερικό δελτίο, διότι δεν υπήρχε τίποτα να ειπωθεί - ό,τι άξιζε να ειπωθεί λεγόταν δημόσια στα έντυπα. Ήταν μια μαρξιστική οργάνωση που φαινόταν να έχει αφομοιώσει τα μαθήματα του παρελθόντος. Δεν απαιτούσε την ανόητη ομοιομορφία που χαρακτήριζε τόσο τον σταλινισμό όσο και τα νεκροταφεία, ούτε υπέφερε από τις αυταπάτες της κρίσης μεγαλείου που έπληττε τον ορθόδοξο Τροτσκισμό και τον Βαρόνο Μινχάουζεν. Σε αντίθεση με αυτά τα δύο ρεύματα, είχε εντοπίσει ότι ο πραγματικός κόσμος γεννούσε προβλήματα για τα οποία η προϋπάρχουσα σοφία δεν μπορούσε να δώσει απαντήσεις, και προσπάθησε να δώσει μια μαρξιστική απάντηση μπροστά σε τέτοιου είδους δυσκολίες. Αν η πολιτική τους άγγιζε μόνο πτυχές της πραγματικότητας, αυτό δεν ήταν τόσο σημαντικό γιατί αυτές οι αδυναμίες δεν κρύβονταν και οι φορείς των αδυναμιών αυτών ήταν εξίσου πιθανό να τις

επισημάνουν εξίσου με οποιονδήποτε άλλον.

Το πιο σημαντικό από όλα ήταν η επιμονή στον κεντρικό ρόλο της εργατικής τάξης ως του μοναδικού παράγοντα κοινωνικής αλλαγής. Για τον Κλιφ, εκείνη την περίοδο, η Ομάδα δεν ήταν ένας «μεταμπολσεβίκικος» σχηματισμός, τουλάχιστον όχι ένας τέτοιος σχηματισμός που απλά παραμόνευε σε έναν τηλεφωνικό θάλαμο, με το μόνο που έχει να κάνει να είναι να ξεμυτίσει έξω εκθαμβωτικός, φορώντας με αυτοπεποίθηση τα λενινιστικά του εσώρουχα πάνω από το παντελόνι. Για τους νέους που έμπαιναν στην πολιτική για πρώτη φορά, αυτά τα χαρακτηριστικά πρόσφεραν θεωρητική συνοχή στο εξεγερσιακό τους πνεύμα και το ελευθεριακό στυλ της ομάδας τους προϋδίαζε για το πώς μπορεί να μοιάζει η νέα ζωή στον σοσιαλισμό.

Τη δεκαετία του 1960, η ησυχία των μεταπολεμικών ετών άρχιζε να ξεθωριάζει. Η μακρά σκοτεινή περίοδος της εξουσίας των Τόρις στο Κοινοβούλιο έφτανε στο τέλος της. Η εργατική τάξη άρχιζε να κινείται ξανά και η ευκαιρία να δοκιμαστούν οι θεωρίες των διάφορων (επαναστατικών) ομάδων δεν θα καθυστέρουσε πολύ.

<https://www.marxists.org/history/etol/critiques/locust/chap06.htm>